

miseks ja rõmo maitsmiseks neil tarvis olli. Püübli-ramat nimmetab sedda kohta Ede-niks ehk rõmo-paigaks. Seal ellasid nem-mad lahkeste ja rõõmsaste, sest et tundsid endid terwed ja ilma sùta ollewad. Loma-dest olli neil hea meel, ja sõid nemmad sest willast, mis wõssud ja puud rohkeste kand-sid. Ühhe aintsa pu willast olli agga neid feeldud sõmaast, ja olli selle pu nimmi: hea ja kurja tundmise pu, sest et temmast piddi nähtama, kas innimesed endid hea wõi kurja pole hoidwad. Us olli kawwa-lam kui muud lomad. Ta kiuras Ewat, ja temma himmo haffas ãrrafeeldud pu-wilja peale käima, egga suutnud sellele wastopá-na, waid läks, wöttis, sõi, ja andis ta Adamile.

Said nemmad sõnud, läksid kohhe nende filmad lahti, ja märkasid peagi, mis õnneto ello sest tulleb, kui innimene ülle Jummal a-kelo teeb. Selle páwani ollid allasti käinud, egga teádnud ennast omma wagga-du-sest häbbeneda. Nüüd häbbenesid teine

teist ja teggid ennestele põlli wigi-lehtest, ja kui õhto pole tundsid Issandat aedas ollewad, peitsid endid pude wárjo. Agga kes wõib Kõigewäggewama eest ãrrapõgge-neda? Adam ja Ewa piidid omma sýüd ülestünnistama, ja et ful Adam ennast Ewaga, ja Ewa üssi kiusatusega püdis wab-bandada; siiski mõistsid mõllemad, et teise kiusatus sedda ei wabbanda, kes issi kasko tunneb.

Ühvardud nuhtlus ei jánuud tullemata. Neid aeti Edeni-aiast wálja, kus nemmad sia male ni õnnelikult ellanud, ja feeldi neile igawese aia peale taggasitullemist. Sest kirri ütleb: „Jummal panni hommiko pole wasto Edeni rohho-aeda kerubid ja mõka kui tulle-leek, mis senna ja tenna en-nast põris.“

Ei tundnud nemmad ennam seggamata rõmo kui tannini, waid ollid nüüd fibbeda, waewalise ja murreliko ello sisse fattunud, tellest ei muud kui agga surm wõlb peasta.